

Sygn. akt	VIII Gz 84/16
------------------	----------------------

POSTANOWIENIE			
		Dnia	30 czerwca 2016r.
Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy w składzie:			
Przewodniczący	SSO Wojciech Wołoszyk		
Sędziowie:	SO Elżbieta Kala		
	SO Wiesław Łukaszewski		
po rozpoznaniu w dniu	30 czerwca 2016 r.	w Bydgoszczy	
na posiedzeniu niejawnym			
sprawy z powództwa:	Prokura Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.		
przeciwko:	T. K.		
o	zapłatę		
na skutek zażalenia powoda od zarządzenia przewodniczącego z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt VIII GNC 6700/15 postanawia :			

uchylić zaskarżone
zarządzenie oraz
pozostawić Sądowi
Rejonowemu w
Bydgoszczy
rozstrzygnięcie o kosztach
postępowania
zażaleniowego w
orzeczeniu kończącym
postępowanie w sprawie.

Elżbieta Kala Wojciech
Wołoszyk Wiesław
Łukaszewski

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem zwrócono pozew. W uzasadnieniu wskazano, iż w myśl art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) opłata stosunkowa w sprawach o prawa majątkowe wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu. W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania art. 13 ust. 1a wskazanej ustawy, który stanowił na dzień wniesienia pozwu, że w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128 z późn. zm.) opłata stosunkowa wynosi

5% wartości sporu, jednak nie mniej niż 30 zł i nie więcej niż 1000 zł. Zdaniem Sądu roszczenie powoda nie wynika z czynności bankowej, a z cesji wierzytelności. Dodać należy także, iż zgodnie z art. 5 ust. 2 prawa bankowego określone czynności są czynnościami bankowymi tylko wówczas, gdy wykonywane są przez banki. Tym samym cesja na inny podmiot niż bank, a takim w przedmiotowej sprawie jest powód, nie jest taką czynnością (por. postanowienie SA w Katowicach z dnia 10 marca 2016 r. I ACz 203/16, postanowienie z dnia 13 stycznia 2016 r. SA w Katowicach I ACz 1/16, postanowienie z dnia 4 lutego 2016 roku Sądu Apelacyjnego w Katowicach I ACz 38/16). W niniejszej sprawie wskazać należy także, iż art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi regulację szczególną względem ogólnych reguł ustalania wysokości opłaty stosunkowej. Przepis ten jako wyjątek od ogólnej reguły nie może być interpretowany rozszerzająco.

Sąd nie podziela stanowiska powoda, iż wystarczające dla wypełnienia przesłanki wynikającej z art. 13

ust. 1 a o kosztach sądowych w sprawach cywilnych było sięgnięcie do pierwotnej czynności, która wygenerowała dług po stronie pozwanego, tj. do zawartej przez pozwanego umowy kredytowej. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie mamy do czynienia ze sporem pomiędzy bankiem, a kredytobiorcą, lecz ze sporem między nabywcą wierzytelności, a kredytobiorcą i spór taki w ocenie Sądu nie jest objęty regulacją art. 13 ust. 1 a o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zatem zgodnie z art. 130² § 1 k.p.c. pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, które nie zostało należycie opłacone, przewodniczący zwraca bez wezwania o uiszczenie opłaty, jeżeli pismo podlega opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu sporu. Mając na uwadze powyższe, wobec braku opłaty w odpowiedniej wysokości zarządzono jak na wstępie.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł powód, który domagał się jego uchylecia oraz zasądzenia na rzecz powoda od pozwanego kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia, a także

zwrotu opłaty sądowej od zażalenia. Zarzucił naruszenie przepisu art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu poprzez jego niezastosowanie. Twierdził, że skoro dochodzi roszczeń z tytułu umowy kredytu zawartej przez pozwanego z bankiem, to był obowiązany do uiszczenia opłaty sądowej na podstawie cytowanego przepisu. Wywodził, że źródłem roszczenia jest czynność bankowa, a ustawa rozróżniła tę kategorię spraw ze względu na kryterium przedmiotowe, a nie podmiotowe. Skarżący powołał się na postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 22 stycznia 2016 r. sygn. akt ACz 45/16 oraz postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 stycznia 2016 r. sygn. akt V ACz 65/16.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z powołanym przez powoda przepisem art. 13 ust. 1a u.k.s.c, który wszedł w życie 27 listopada 2015 r. w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o

których mowa w art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz. U. z 2015 r. poz. 128, z późn. zm.), opłata stosunkowa wynosi 5% wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 1000 złotych. Przepis ten obowiązywał do dnia 15 kwietnia 2016 r.

W uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, której art. 7 wprowadził zmianę art. 13 u.k.s.c. wskazano, że wejście w życie proponowanej ustawy będzie pozytywnie oddziaływać na sytuację klientów banków poprzez wyrównanie pozycji podmiotu profesjonalnego i jego klienta w postępowaniu egzekucyjnym.

Dostępność do sądu w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych ma między innymi gwarantować opłata, której ustawowo określona wysokość nie może przekraczać 1.000 zł.

Jedną z czynności bankowych, wymienioną w art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo bankowe jest udzielanie kredytów. W przedmiotowej sprawie powód dochodzi roszczenia wynikającego z umowy kredytowej

z bankiem. Powód dochodzi zatem roszczenia wynikającego z czynności bankowej, chociaż sam stał się wierzycielem na podstawie umowy przelewu wierzytelności, na mocy której wstąpił we wszystkie prawa dotychczasowego

wierzyciela. Pojęcie "roszczenie wynikające z czynności bankowych" rozumieć należy jednak szeroko, przemawia za tym ratio legis wprowadzonej nowelizacji, które podporządkowane jest interesowi klientów banków, jako podmiotom słabszym. Ponadto znowelizowany przepis nie wprowadza rozróżnienia w oparciu o kryterium podmiotowe, co oznacza że wysokość opłaty uzależniona jest od charakteru czynności będącej źródłem zobowiązania ("czynność bankowa"), a nie od tego komu aktualnie wynikająca z niej wierzytelność przysługuje.

Wraz z pozwem wniesionym przez profesjonalnego pełnomocnika została uiszczona opłata w wysokości 1.000 zł, a więc w prawidłowej wysokości.

Z powyższych przyczyn zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie pierwszej instancji o zwrocie pozwu na podstawie art. 130² k.p.c.

nie odpowiada prawu,
zatem nie może się ostać.

Z uwagi zatem na
powyższe orzeczono na
podstawie art. 386 § 1 kpc
w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

Elżbieta Kala Wojciech
Wołoszyk Wiesław
Łukaszewski